

Overdenking

In deze overdenking sta ik stil bij drie onderwerpen en elk onderwerp heeft een ondertitel uit Genesis 1

Chaos - lijden

De aarde was nog woest en doods

Licht - lucht

En duisternis lag over de oervloed

Snoeien - vruchten

En God zag dat het goed was.

Chaos/lijden

De aarde was nog woest en doods

Deze week tijdens de gesprekken met gemeenteleden hoorde ik het weer.

‘Al de ellende die we via het nieuws te horen en te zien krijgen, ik kan er niet meer naar kijken en naar luisteren. Ik draai soms mijn hoofd weg, omdat ik het niet meer kan aanzien. Deze tijd is veel erger dan vroeger’.

Ik vroeg, ook erger dan toen u jong was en het oorlog was?

Als we hierop doorpraten ontdekken we dat er vroeger ook wereldwijd veel ellende in de wereld was, ver weg en dichtbij, maar toen hadden we niet de beelden en hoorden we het pas veel later.

Nu als er iets dichtbij of ver weg gebeurd horen we het onmiddellijk. Dag in dag uit.

En de beelden die we te zien krijgen liegen er niet om. Soms zitten we met het beeld zelf midden in die oorlog, in die schietpartij, of in die bevrijding van een gijzeling.

Soms te erg om aan te zien of om aan te horen. Ja.

En ontdekten we, als je jong bent heb je meer veerkracht om met al het lijden om te gaan. In het ouder worden of oud zijn veren we niet meer zo gemakkelijk terug na een diepe ervaring.

Of als er veel gebeurd in korte tijd, als nare dingen zich opstapelen verdwijnt er tijdelijk ook iets van die veerkracht. En kunnen ook jonge mensen overspannen worden, of raken in een burn out. Rust en tijd zijn nodig om de veerkracht weer te herstellen.

De aarde was woest en leeg

Als je kijkt naar de beelden van de kapot geschoten steden in Syrië dan kan ik me niet voorstellen dat er nog mensen leven in die stad. Dan kan ik me niet voorstellen dat ze te eten hebben en dat ze zichzelf en hun kleren kunnen wassen.

En toch blijkt er leven te zijn, te midden van die puinhopen, want als het even vredig is wemelt het er van de mensen, van de kleuren en hun kleren lijken schoon te zijn.

Hoe kan het bestaan dat mensen in die erbarmelijke situatie kunnen leven, overleven.

Ze leven onder de grond, in schuilkelders, opeen gepakt. Zonder licht van buiten.

We weten allemaal, de hele wereld weet het, dat dat niet meevalt.

Ook weten we dat er bij velen de rekkraft uit het leven is, hun veerkracht is verbruikt.

En als getraumatiseerde mensen komen ze tevoorschijn uit de schuilkelder, net als na de 2^e WO de mensen getraumatiseerd terug kwamen uit de concentratie kampen.

We hoorden in de lezing uit Genesis:

Alle mensen op de aarde waren slecht.

Alles wat de mensen uitdachten was even slecht.

God is, nee God voelde zich diep gekwetst, is diep bekommerd, het doet pijn aan zijn hart.

Dat wat wij mensen doen gaat God aan zijn hart, raakt Hem in zijn hart, doet Hem pijn,
kwetst Hem.

En vaak komt daar de vraag achteraan: Kan God de gruwelijkheid van al het lijden niet stoppen? Waarom laat Hij dat allemaal toe.

Omdat wij het toelaten?

Omdat wij het laten gebeuren?

Omdat we zelf ook deelnemer in dat lijden zijn?

Licht en lucht

En duisternis lag over de oervloed

Noach krijgt de opdracht om een grote houten kist te maken, God geeft aan hoe hoog, lang en breed deze kist moet worden, wie er mogen wonen in deze kist en wat ze mee moeten nemen aan voedsel.

In de maatvoering vielen mij twee dingen op: Er moet een lichtopening in aangebracht worden en aan de bovenkant moet een el opengelaten worden.

Een lichtopening: hoe? hier kan ik me niet zoveel bij voorstellen, in een tijd zonder plastic of glas om een raam te maken. Een opening in het dak is geen optie, want zou de kist vol stromen met water. Misschien een luik dat open en dicht gedaan worden.

Anders is die el aan de bovenkant, daar kan ik me wel iets bij voorstellen.

Als je het dak iets laat oversteken, en de bovenste plank niet helemaal doortrekt tot aan boven toe, dan blijft er een opening over aan de bovenkant, waar licht en lucht doorheen kunnen komen.

De betekenis raakt wel: Licht en lucht, de mens kan niet zonder.

De mensen in de schuilkelders kunnen niet zonder licht en lucht. Een ruimte die afgesloten is van verse lucht gaat enorm stinken, schimmelen, rotten. Zij die daarin in leven, gaan dood. Licht en lucht is nodig om te leven. Net als water nodig is om te leven.

Dat wat in mensen leeft kan niet zonder licht en lucht.

Als je iets meegemaakt hebt doet het je goed als je je hart kunt luchten bij je partner, bij de goede vriend, bij je familie. En eigenlijk is het noodzakelijk om je hart te luchten.

Om aan het licht te brengen wat er in je leeft.

Als je iets niet verteld, omdat je bang bent dat het het daglicht niet kan verdragen, omdat je ervoor schaamt, of omdat het een enorme puzzel is in je zelf, een knoop die steeds maar groter wordt, kan het je verstikken, het vraagstuk wordt alleen maar groter in jezelf.

Hoe goed is het als er dan iemand is die wil luisteren.

Vertellen, er over praten is vaak al een deel van de oplossing. Die ander, de luisteraar hoeft dan niet veel meer te doen dan luisteren.

Licht en licht is ook terug te zien in hoe bomen gesnoeid worden.
Als een boom niet gesnoeid wordt, groeien de takken in elkaar om.
Een wilde boom met de takken schots en scheef door elkaar.
Het hangt van de boom af hoe deze gesnoeid wordt.
Een vruchtboom wordt zo gesnoeid dat de takken licht en ruimte hebben.
Als je er van boven af in kijkt, kijk je ahw in een gat. Alle takken gaan naar links en naar rechts. Een enkeling naar boven.
Het licht en de zon kunnen de takken en de vruchten bereiken.
En ja, soms moet je die ene mooie tak weg snoeien om een andere tak leefruimte te geven. Dat is een lastig proces. Welke tak kies je en het is lastig om een mooie tak weg te halen ten behoeve van de andere tak,

Snoeien - vruchten

En God zag dat het goed was.

Snoeien moet. We ontkomen er niet aan om elke keer in het najaar of in het voorjaar de tuin, de vruchtbomen te snoeien.

Voordat je een boom of struik snoeit, bekijk je de boom. Welke tak moet eraf?

Welke kan blijven zitten? Welke tak zit de ander in de weg, of welke is dood?

God kon het niet aanzien dat de mens er een potje van heeft gemaakt op aarde.

Hij reset de mensen en de dieren. Hij snoeit de heleboel nogal drastisch weg.

De mens en de dieren krijgen een nieuwe kans, om de aarde goed te bewerken.

Kans of opdracht?

Ik denk opdracht. Wij hebben de opdracht om de aarde op een goede manier te bewerken en te bewaren voor onze kinderen en kindskinderen.

Voor het goede leven op aarde,

Voor een goed leven met elkaar, met je zelf en met God

En daarvoor moet je van tijd tot tijd de boom, het leven, je eigen leven bekijken er over nadenken of het goed gaat of dat er gesnoeid moet worden door jezelf of door een ander.

Wij geven bij kinderen de grenzen aan: tot zover en niet verder, we leren ze goed met de aarde met de mensen en met de spullen om te gaan.

Als volwassenen wordt je geacht dat te kunnen.....hoe waardevol is het om eens met een ander van gedachten te wisselen over je eigen leven.

Hoe waardevol zijn de jaargesprekken die wij als voorgangers 1 keer per jaar hebben met twee kerkenraadsleden. Met elkaar spreken over dat wat goed gaat en wat anders kan.

Niet alleen snoeien is van belang.

Weet met wie je verbonden bent en met wie je verbonden wilt blijven.

Ook daarvoor is het goed zo nu en dan bij jezelf na te gaan: met wie en hoe ben ik verbonden?

Jezus blijft bij het beeld van een wijnstok. Blijf als tak in verbinding met de stam.

De tak, de rank moet verbonden blijven met de stam, anders is de tak niet meer levensvatbaar.

Terug kijken, reflecteren op je leven, op je handelen.

Kun je zeggen dat je dag, je werk , jijzelf,

kun je zeggen dat het goed was?

God keek terug op zijn werk en zag dat het goed was.

En Hij ziet graag dat het op aarde goed gaat met al wat daar leeft!

Amen